

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/457/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214218212
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214218212.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Holiča a sudcov JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Zlatice Javorovej vo veci žalobkyne: Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, proti žalovanej: N. B., nar. X. J. XXXX, bytom K. B., K. XXX, o 1.039,10 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 18. decembra 2014 č. k. 8C/329/2014-61 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 689,50 eur, úrok z omeškania 8,15% ročne od 6. septembra 2014 do zaplatenia, zročný vyčíslený úrok z omeškania 101,61 eur a trovy konania 20,29 eur (všetko mesačných splátkach vo výške 30 eur, splatné do 28. dňa mesiaca od právoplatnosti rozsudku tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1, 3, 4, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 ods. 1, § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. v znení neskorších zmien a doplnení. Vecne odôvodnil tým, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere 25. augusta 2011, pričom obidvaja účastníci konania spĺňajú definičné znaky dodávateľa (vykonávajúceho uvedenú činnosť v rámci svojho podnikania) a spotrebiteľa (ktorý nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti). Súčasne označil predmetnú zmluvu za tzv. typovú zmluvu vrátane všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli bez účasti druhej strany, pre vopred neurčený široký okruh spotrebiteľov, pripravené a konkrétny spotrebiteľ nemal právo zásadným spôsobom do jej obsahu zasahovať. Nejednalo sa preto o zmluvné podmienky individuálne dojednané (aj s poukazom na vedomosť súdu prvého stupňa z rozhodovacej činnosti v súdnych konaniach, príkladmo uvedených, v ktorých žalobkyňa vystupuje opakovane a formy zmlúv sú totožné vrátane úverových podmienok). Konštatoval poskytnutie úveru, ktorý žalovaná aj čerpala. Pri skúmaní obligatórnych náležitostí predmetnej zmluvy súd prvého stupňa dospel k záveru, že z dôvodu absencie zákonom stanovených náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. c/, f/ a k/ ZoSÚ úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve chýba adresa predajcu, na ktorej môže spotrebiteľ podať reklamáciu alebo sťažnosť (hoci v záhlaví je uvedená adresa žalobkyne, ako aj v dolnej časti zmluvy, nie je však v nej obsiahnutá informácia, že ide o adresy, na ktorých môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu

alebo sťažnosť). Absentuje aj doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru (doba trvania nie je uvedená vôbec a pri dátume splatnosti bolo potrebné uviesť konkrétny dátum, nie počet mesačných splátok, aby termín konečnej splatnosti nemusel spotrebiteľ počítať z údajov v zmluve). Za neurčitý označil súd prvého stupňa pojem „po poskytnutí úveru“ či ide o dátum uzavretia zmluvy alebo odpísania dohodnutej sumy z účtu žalobkyne, príp. pripísania na účet spotrebiteľa (keďže v zmluve bolo uvedené, že lehota splatnosti je 24 mesiacov po poskytnutí úveru). V zmluve absentovala aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (v zmluve bola obsiahnutá len jedna suma splátky, z ktorej nevyplýva, aká časť tejto splátky je priradená na splátku úveru, aká časť na splátku úroku, príp. na splátku poplatkov). Takáto náležitosť nevyplývala ani zo všeobecných obchodných podmienok (ako ani z rubrik č. 44, 45, 49 zmluvy, ani z ustanovenia § 1 Hlavy 5 Úverových podmienok). Rubrika, týkajúca sa termínu splatnosti splátok bola prázdna. Splátkový kalendár súd prvého stupňa hodnotil ako listinu, ktorá nebola súčasťou zmluvy (obsahuje prehľad vypočítaných úrokov z omeškania až ku dňu 18. septembra 2014, ale najskôr dňa 5. septembra 2014, keďže k tomu dátumu bol vykonaný dopočet úrokov z omeškania v ňom). V zmluve, ako ani vo všeobecných obchodných podmienkach sa neuvádza, že splátkový kalendár by bol žalovanej odovzdaný najneskôr pri podpise zmluvy. Z dôvodu, že žalovaná doposiaľ uhradila sumu 310,50 eur na istine úveru (poskytnutého vo výške 1.000,00 eur), dlhuje žalobkyni len sumu 689,50 eur, s ktorou sa dostala do omeškania (od 15. novembra 2012 do 5. septembra 2014 a následne od 6. septembra 2014 do zaplatenia). Vyčíslené úroky z omeškania za obdobie od 15. novembra 2012 do 5. septembra 2014 predstavovali sumu 101,61 eur. Plnenia a úhrady, ktoré poskytla žalovaná žalobkyni bolo nutné započítať výlučne na úhradu istiny (vzhľadom na kvalifikovanie úveru ako bezúročného a bez poplatkov). S poukazom na uvedené žalovanej nebolo možné uložiť povinnosť zaplatiť zmluvný úrok (167,88 eur), ako ani poplatky (15,92 eur). Obdobne na istine dlhuje žalovaná len priznaný rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a celkovú výškou plnení poskytnutých žalobkyni na predmetný úver. V rozsahu, v ktorom bola žaloba so zaplatením peňažnej sumy nedôvodná, sa žalovaná s plnením takýchto súm nemohla dostať do omeškania, preto žalobkyni nemohli byť z týchto súm priznané úroky z omeškania. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), na základe ktorého pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania predstavoval vznik nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 32,72% (žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 66,36% vzhľadom na priznanú sumu 689,50 eur a vyčíslené úroky z omeškania 101,61 eur, spolu 791,11 eur a žalovaná bola úspešná v rozsahu 33,64%, keďže bola úspešná v zamietnutej časti žaloby o zaplatenie 349,60 eur a úrokov z omeškania 51,52 eur). Žalovanej bola preto uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni pomernú časť zo zaplateného súdneho poplatku (62 eur) v rozsahu 32,72%, teda sumu 20,29 eur. S poukazom na ustanovenie § 160 ods. 1 O. s. p. súd prvého stupňa povolil žalovanej na zaplatenie dlhu mesačné splátky (žalovaná poberá rodičovský príspevok a má dve vyživovacie povinnosti).

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa v zamietajúcej časti vo veci samej navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie obsahovo odôvodnila tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Čo do určenia výšky, počtu a termínu splátok podľa názoru žalobkyne sú zákonom stanovené podmienky splnené. Uvedená náležitosť jednoznačne vyplýva z predmetnej zmluvy, v ktorej počet splátok a termíny splatnosti splátok sú uvedené. Poukázala na prílohu č. 3 ZoSÚ (štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, z ktorých jasne vyplýva, čo má spotrebiteľ zaplatiť). V predmetnej zmluve bola uvedená výška mesačnej splátky sumou 61,30 eur, počet splátok 24, lehota splatnosti 24 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V Hlave 4 Úverových zmluvných podmienok sa tiež uvádza, že klient je povinný platiť úroky z poskytnutého úveru od doby, kedy spoločnosť poskytne klientovi úver až do úplného vrátenia poskytnutého úveru s príslušenstvom. V Hlave 5 (podmienky splácania úveru) je v § 1 uvedené, že v jednotlivých splátkach je zahrnutá príslušná časť úverovej istiny, úroky, poplatkov za vedenie úverového účtu, úroky a prípadne úhrada za poistenie a poplatkov za možnosť zmeny splátok (ďalej len splátka), ak z údajov v úverovej zmluve nevyplýva iné. Klient je oprávnený žiadať si bezplatne kedykoľvek počas celej doby trvania úverovej zmluvy výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, tiež lehoty a podmienky úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov a prípadne i dodatočné náklady. Termín konečnej splatnosti úveru bol uvedený ako lehota splatnosti 24 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci (doba trvania zmluvy sa dá jednoducho odvodiť od počtu splátok 24, je preto zrejmé, že úver je poskytnutý na dva roky). Hoci rubrika „termín splatnosti splátok“ v predmetnej zmluve bola prázdna, odkazuje o pár riadkov nižšie na text: Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac

nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. V žiadnom zákone nie je uvedené, že končená splatnosť má byť vyjadrená konkrétnym dátumom. Bolo bezpredmetné konštatovanie súdu prvého stupňa, že sa jedná o typovú zmluvu. Žalobkyňa upozornila na vyjadrenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom neprijateľných podmienok v smernici 93/13/EHS, podľa ktorého argument, že akákoľvek individuálne dojednaná zmluvná podmienka je neplatná, nemá oporu v ustanovení § 53 O. z., ani v smernici Rady 93/13/EHS. Podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecne záväzného právneho predpisu a s presnosťou i jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Predmetná zmluva o úvere podľa názoru žalobkyne neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach. Podstatným znakom neprijateľnej podmienky je skutočnosť, že zakladá nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom a to takej kvality, ktorá musí byť značná, nie malá či nepatrná, v neprospech spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa vychádza z myšlienky vyrovnania rovnováhy zmluvných vzťahov v prospech spotrebiteľa. Predpokladá, že s ohľadom na hospodársku silu je spotrebiteľ v značne nevýhodnom postavení voči dodávateľovi a štát vhodným spôsobom vyrovnáva pomer síl. Túto podporu však nemožno zamieňať s nevhodným paternalizmom štátnej moci v súkromnoprávných vzťahoch. V trhovom prostredí každý z účastníkov je konfrontovaný s rôznymi ponukami a lákadlami v podobe reklamy a marketingu. Štát prostredníctvom súdnej moci nemôže za spotrebiteľa suplovať jeho rozhodovací proces. Spotrebiteľ má právo sám sa rozhodnúť či daný produkt alebo ponuku využije a v kladnom prípade je zodpovedný za svoje konanie. Zmluva o úvere obsahuje aj adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu či sťažnosť, je uvedená na lícnej strane zmluvy v hornej časti (Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany). Ak si žalovaná brala úver, môže sťažnosť alebo reklamáciu uplatniť u toho, kto jej úver poskytol. Hoci sa jedná o produkt Tesco finančné služby, ide o zamestnanca žalobkyne, ktorý sedí v predajni Tesco a ponúka takýto úver pod spoločnosťou Home Credit (túto skutočnosť preukazuje aj pečiatka s podpisom na lícnej strane zmluvy).

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v spojení so závislým výrokom o trovách konania (§ 212 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi konania 25. augusta 2011 ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a správne aplikoval na dojednané obsahové náležitosti tejto zmluvy ustanovenia ZoSÚ. Dôsledná aplikácia ustanovení ZoSÚ znamená taký výklad právnej úpravy, ktorý je pre spotrebiteľa dostatočne zrozumiteľný a poskytuje mu ochranu pred nevyváženými zmluvnými dojednaniami v spotrebiteľskej zmluve. Ako vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) zmluva medzi žalobkyňou a žalovanou, ktorá neobsahuje označené zákonom stanovené náležitosti, má za následok kvalifikovanie úveru za bezúročný a bez poplatkov.

Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide o špeciálnu právnú úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu v uvedenom rozsahu. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla

od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Súd prvého stupňa rozhodol preto správne po zistení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi účastníkmi konania neobsahuje obligatórne obsahové náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/, f/ a k/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy) a z tohto dôvodu je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva obsahovala len formálne označenie poskytovateľa úveru (žalobkyne), ako zmluvnej strany (v úvodnej časti zmluvy a v rubrike podpisu zmluvnej strany), čo nepredstavuje obsahovú informáciu pre spotrebiteľa, u koho môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (takýto údaj nebol uvedený v žiadnej rubrike predmetnej zmluvy). Odvolací súd sa nestotožnil s argumentom žalobkyne, že zo zmluvy je jednoznačné a jasné, komu má spotrebiteľ sťažnosť alebo reklamáciu adresovať, a to aj vzhľadom na nejednoznačnosť pri rozlišovaní spotrebiteľa, ktorý z označených subjektov je legitimovaný na prijatie sťažnosti alebo reklamácie (podľa tvrdenia žalobkyne sa jedná o „produkt Tesco finančné služby“, pričom označenie Tesco/finančné služby je priradené k označeniu žalobkyne na zmluve ako poskytovateľa úveru, ide o predajňu Tesco, ale osoba ponúkajúca úver je zamestnancom žalobkyne). Z uvedeného vyplýva, že zmluva medzi účastníkmi konania túto obsahovú náležitosť nespĺňa (§ 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ v relevantnom znení).

Neprijateľné z hľadiska normatívnej spotrebiteľskej ochrany je aj neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Predovšetkým predmetná formulárová zmluva neobsahovala ani rubriku s pojmom „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, ale len lehotu splatnosti (termín znamená uvedenie presného dátumu konečnej splatnosti úveru na rozdiel od pojmu lehota, vyjadrujúca určitú dĺžku trvania). Takáto situácia vyvoláva na strane spotrebiteľa neistotu, keď má zo zmluvy určiť súhrnnú výšku splátok, ktoré má dodávateľovi zaplatiť a počítať termín konečnej splatnosti, čo prehľbuje jeho nerovné postavenie v právnom vzťahu s dodávateľom a môže byť zdrojom svojvôle dodávateľa, vzhľadom na formuláciu odvodu splatnosti poslednej splátky od neurčitého pojmu „po poskytnutí úveru“ (obdobný názor odznel aj v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015), ako to odôvodnil súd prvého stupňa v napádanom rozhodnutí. Podobne je potrebné vyhodnotiť aj ďalšiu náležitosť doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej vymedzenie je opäť závislé od tohto neurčitého pojmu. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa dovodzovať takýto údaj (informáciu) pred podpisom zmluvy. Poskytovateľ úveru (ktorý je autorom formulárovej zmluvy) v čase uzatvárania zmluvy nepochybne pozná každú jednotlivú jej obsahovú náležitosť a teda aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je preto v súlade s potrebou zachovania elementárnej zmluvnej rovnováhy účastníkov zmluvy, aby spotrebiteľ v tomto rozhodujúcom časovom momente nemusel odvodzovať obligatórne náležitosti zmluvy, ale ich v tom čase tiež poznal (aj s prihliadnutím na značný rozsah údajov obsiahnutých v zmluve, ich formuláciu, zrozumiteľnosť a to obsahovú aj formálnu).

Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (v relevantnom znení) je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalobkyne. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky (61,30 eur). Zmyslu zákonnej

úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom.

Výklad dotknutých zákonných ustanovení obsiahnutý v odvolaní nezodpovedá zmyslu zákonnej úpravy obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je rozporný aj so samotným textom predmetnej zmluvy, ktorá v rubrike č. 49 obsahuje priestor pre uvedenie termínov splatnosti splátok, smerujúci k jednoznačnému vymedzeniu presného dňa splatnosti splátok v kalendárnom mesiaci. Odkaz na poznámku pod čiarou, vo forme minimalistického až nečitateľného písma, nie je možné považovať z hľadiska obsahu a formy za zrozumiteľný a určitý pre spotrebiteľa. Každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, konkrétne aj k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitou obsahovou a formálnou úpravou zmluvných podmienok (ktoré nebudú pre spotrebiteľa predstavovať zložitý, ťažko čitateľný a nejednoznačný súbor údajov, ktoré jednotlivito i vo svojom súhrne v dôsledku toho narušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa). Jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Poukaz žalobkyne na ustanovenie § 1 Hlavy 5 úverových zmluvných podmienok splácania úveru nebol náležitý, keďže informovanie spotrebiteľa, že v jednotlivých splátkach je zahrnutá časť úverovej istiny úrokov, poplatkov za vedenie úverového účtu, príp. iných úhrad predstavuje len druhové pomenovanie zloženia úverových splátok, nie však kvantifikované rozlíšenie týchto súčastí splátky, tak ako to požaduje právna úprava. Oprávnenie spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky je bez právneho významu vo vzťahu k požiadavke zákonodarcu uviesť v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na úplné zistenie skutkového stavu veci a dospel k správne právnemu záveru, keď považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho priznal žalobkyňu sumu 689,50 eur (odpočítaním čiastočnej úhrady dlhu žalovanou 310,50 eur od poskytnutého úveru 1.000 eur, ktoré plnenie nebolo možné priradiť k úrokom z úveru ani k poplatkom, keďže je bezúročný a bez poplatkov). V prevyšujúcej časti bola preto žaloba dôvodne zamietnutá o sumu 349,60 eur (posudzujúc predmetný spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov žalobkyňu nemohli byť priznané zmluvné úroky, ako ani poplatky). Pretože s nedôvodne uplatňovaným peňažným nárokom sa žalobkyňa nemohla dostať do omeškania (ako správne uviedol súd prvého stupňa), aj v tejto časti bola žaloba dôvodne zamietnutá. Vzhľadom na správnu kvalifikáciu (súdom prvého stupňa) predmetného úveru ako bezúročného a bez poplatkov (z dôvodu absencie obligatórnych zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ v relevantnom znení) a s tým spojené správne posúdenie právnych následkov, argumentácia žalobkyne týkajúca sa jej tvrdenia, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach, bola bez právneho významu (v konaní bol typ uzavretej zmluvy účastníkmi, ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nesporný). Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (napr. sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

Odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania úspešnej žalobkyne. Súd prvého stupňa dôvodne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p., pomerujúc čiastočný úspech a neúspech účastníkov konania, v prospech vzniku nároku žalobkyne na pomernú časť náhrady trov konania, ktorú správne kvantifikoval a preto napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo potvrdené aj vo výroku o náhrade trov konania.

Z dôvodu, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. jej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však nepodala návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania a zo spisu vznik trov konania tejto účastníčky nevyplýval. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.